

Sandefjord, 2. mars 2016: Vedtak i sak 156-2015.

Klager: NN

Innklaget: Boligbyggelagens Inkassoforetak AS , Postboks 384, 8001 Bodø.

Saken gjelder: Om det samsvarer med god inkassoskikk å iverksette utenrettslig pågang samtidig mot samskyldner og kreve gebyr av begge skyldnere når kravet, inkludert omkostningene, blir betalt av den ene skyldneren.

1. Kravet:

Klagen gjelder opprinnelig ubetalte felleskostnader til klagers boligsameie. I forbindelse med at sameiets forretningsfører skiftet kontonummer, ble ikke fakturaen for felleskostnader for mai 2015 betalt ved forfall som var 20.05.15. Inkassovarsel, tillagt purregebyr, ble sendt både klager og sameier av leiligheten. Hovedkravet og purregebyr ble betalt på en faktura, men betalingsplikt for purregebyret krevd av samskyldner bestrides.

2. Saksforholdet:

Hovedkravet ble purret i likelydende inkassovarsler sendt klager og samskyldner 12.06.15. Det var således opprettet en sak mot hver av skyldnerne, henholdsvis sak 102845 og 102845A. Kravet gjaldt etter det opplyste kravid 6357793 felleskostnader 5. termin samt a konto fjernvarme, totalt kr 3207. I tillegg var det beregnet renter og purregebyr. I varslet het det blant annet «Har kravet medeier(e), vil innfordringen mot alle parter gjøres parallelt. Dette betyr at hovedkrav og renter kun skal betales en gang, mens gebyrer og eventuelle salær betales av alle parter».

NN klaget til nemnda 28.06.15. Begrunnelsen var at han og ektefellen var avkrevd dobbelt purregebyr og renter. Klager opplyste at årsaken til misligholdet skyldtes forretningsførers bytte av kontonummer.

Etter at klagen hadde ligget i bero i påvente av nemndavgjørelse i sak som reiste tilsvarende problemstilling, ble saken oversendt innklagede for uttalelse. Innklagede ble samtidig oppfordret til å dokumentere at faktura, inkassovarsel og betalingsoppfordring var betryggende avsendt.

Innklagede fremla kopi av inkassovarsler og betalingsoppfordringer, redegjorde for behandlingen av sakene og grunnlaget for at begge seksjonseierne var purret. Tilsvaret ble oversendt innklagede for eventuelle kommentarer. Det ble samtidig orientert om at saken fortsatt var stillet i bero i påvente av nemndavgjørelse i sak som reiste de samme spørsmål vedrørende varslings og innkreving av salær mot solidarskyldnere.

Med bakgrunn i uttalelser i nemndvedtak i sak 150-2015, ble innklagede oppfordret til å dokumentere at kravet var brakt til forfall også overfor samskyldner.

Innklagede sendte da kopi av «Purring/Inkassovarsel» sendt samskyldner i sak 091456A, angjeldende fakturanummer 6357791 med forfall 20.03.15.

3. Partene anfører:

Klager anfører at det ikke kan være rett at begge sameiere skal bli belastet for renter og gebyrer.

Kravet ble ikke betalt ved forfall i forbindelse med at sameiets forretningsfører skiftet kontonummer. Dette ble ikke varslet. Purringen/inkassovarselet kom til både klager og hans ektefelle med ulike faktura/kidnummer, men med likt beløp fordelt på hovedstol, gebyr og renter på begge fakturaene. Dette er veldig forvirrende da det kan være lett å betale begge fakturaene, det vil si dobbelt, og klager finner det urettferdig og urimelig at vi begge skal bli belastet for renter og gebyrer. Betaling må skje i to omganger.

Innklagede anfører at det klart går frem av prinsipputtalelse/fortolkning fra Justis- og Beredskapsdepartementet at inkassator kan kreve inkassokostnader av hver av partene. Seksjonen eies av ektefellene sammen. Dette er grunnen til at begge seksjonseierne ble purret. Det går klart frem av purreblanketten at hovedkravet og renter kun skal betales en gang, mens omkostninger i forbindelse med utsendteurringer skal betales av begge de varslede parter.

Det er korrekt at sameiets forretningsfører på et tidspunkt endret betalingshåndteringen og byttet kontonummer. XX [forretningsfører] har på forespørsel uttalt at de har sendt informasjon om dette til alle borettslag, sameier, styrer og hver enkelt beboer i god tid før dette skiftet fant sted.

4. Finansklagenemnda Inkasso sin begrunnelse:

Inkassoklagenemnda endret fra 01.01.16 navn til Finansklagenemnda Inkasso, i det driften av sekretariatet og nemndsbehandlingen i Inkassoklagenemnda fra samme dato ble overtatt av Finansklagenemnda.

Saken ble behandlet i fulltallig nemndsmøte 08. februar 2016. For Forbrukerrådet møtte vara, Ane Kjøber Opstad, for nemndas faste medlem, Line Klefstad. Vedtak ble truffet med følgende begrunnelse:

Etter inkassoloven § 22 og avtale mellom Norske Inkassobyråers Forening og Forbrukerrådet av 20. februar 2003 om klagenemnd for inkassotjenester behandler nemnda klage på inkassoselskaper i forbindelse med tvist om forpliktelser etter inkassoloven. Nemndavtalens saksbehandlingsregler er foreløpig videreført så langt de passer. Det følger av inkassoloven § 22 tredje ledd at skyldner kan kreve nemndbehandling av enhver tvist der nemnda er kompetent, hvis skyldneren har saklig interesse i å få nemndas uttalelse i saken.

Klagen må anses for å være fremsatt på vegne av ektefellen. Nemnda kan ikke se at det foreligger forhold som skulle tilsi at det fremlegges særskilt fullmakt fra ektefellen, idet de begge antas å ha samme interesse av klagens utfall.

Når det gjelder påstanden om at det ikke er varslet om endret kontonummer, finner nemnda å måtte legge til grunn innklagedes opplysninger om at forretningsfører har gjort dette på foreskrevet måte.

Hovedkravet er erkjent og betalt. Klagers hovedanførsel er knyttet til fordringshavers og innklagedes rett til å varsle inkasso og kreve purregebyr av begge skyldnerne.

Inkassoklagenemnda legger til grunn som det klare utgangspunkt, at erstatningsplikt for utenrettslige inkassoomkostninger krever hjemmel i lov eller forskrift. Innklagede har vist til at det i prinsipputtalelsen fra Justis- og beredskapsdepartementet av 24.09.99 er uttalt at «Det må derfor være adgang etter inkassoloven til å sette i verk inndrivning mot flere av skyldnerne samtidig for samme krav». Dette er begrunnet med at selv om hovedkravet mot hver av skyldnerne er det samme, vil inkassators arbeid og kostnader være like stort som i tilfeller der det dreier seg om inndrivning av ulike krav. Departementet har

lagt til grunn at inkassoforskriftens uttrykk «det enkelte krav» betyr det krav som retter seg mot den enkelte skyldner.

Nemnda legger til grunn at Justisdepartementets prinsipputtalelse uansett ikke fritar fordringshaver eller inkassator fra å bringe kravet til forfall mot hver og en av samskyldnerne. Inkassoloven gjelder inndrivning av forfalte krav og det er en forutsetning at kravet er brakt til forfall, jf. inkassoloven § 9 første ledd bokstav a som uttrykkelig angir at inkassotiltak først kan iverksettes "etter kravets forfall".

Det følger av inkassoloven § 17 første ledd at skyldneren plikter å erstatte fordringshaverens nødvendige kostnader ved utenrettslig inndrivelse etter standardsatser fastsatt i forskrifter med hjemmel i § 19. Etter § 17 fjerde ledd kan inkassokostnader likevel ikke kreves dersom reglene blant annet i lovens § 9 er overtrådt.

Klager har anført, slik nemnda oppfatter ham, at hans kone ikke fikk varsel om at kravet var forfalt før hun mottok puring. Nemnda uttalte i sak 150-2015 at "innklagede, som den profesjonelle part, har bevisbyrden for å dokumentere at kravet er brakt til forfall overfor den enkelte skyldner." Nemnda kan, til tross for at det skriftlig er anmodet om det, ikke se at innklagede har fremlagt slik dokumentasjon og må da legge til grunn at kravet ikke er brakt til forfall overfor vedkommende.

Det følger av inkassoloven § 17 fjerde ledd, sammenholdt med lovens § 9 første ledd bokstav a, at erstatning for inkassokostnader ikke kan kreves når kravet ikke er brakt til forfall og purregebyr kunne derfor ikke kreves av klagers ektefelle.

Vedtaket er enstemmig.

5. Vedtak:

Klager gis medhold og hans ektefelle plikter ikke å betale purregebyr i saken.

Rune Jensen
Leder Finansklagenemnda Inkasso